مثنويءِ درد نامہ...... حضرت صوفي سچل فقير سرمست

رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا

اين سخن عشق است ني از شاعريت

كي خسان دانند اين اشعار ها

(آشڪار)

ISLAMIA
COLLEGE
LIBRARY
SUKKUR

مثنوي

درد نامہ

مُرتّب:- قاضي علي اڪبر درازي

ڇپائيندڙ:- سچل سرمست ڪوآپريٽو اڪيڊمي

خيرپور

دفعه پهريون   جنوري ١٩٦٣ع   جلد هڪ هزار

هديه ٥٠ پئسا

حق واسطا قائم

Gul Hayat Instutute

DIGITALIZATION : FAQIR TARIQ HAYAT LASHARI

پيش لفظ

سرتاج الشعراء شاهنشاهِ عشق، منصورِ آخر زمان، شاعرِ هفت زبان حضرت سچل سرمست پنهنجي سموري ڪلام پارسي، اردو، سرائڪي ۽ سنڌيءَ ۾ عشق ۽ درد جي بيحد ۽ بي انتها تعريف ۽ توصيف ڪئي آهي. انهيءَ جي باوجود عشق جي تعريف ۾ خلاصه بياض چيو آهي جو مثنوي "عشق نامه" جي نالي سان مشهور آهي. جا ماهه نومبر ۱۹۶۲ع ۾ سنڌي معنيٰ سميت شائع ڪئي ويئي آهي. هي مثنوي "درد نامه" درد جي تعريف ۾ چيل آهي. ساري دنيا ۾ اهڙو ڪو به شاعر ڪين ٿو سگهي جنهن عشق ۽ درد جي ايتري تعريف ڪئي هجي. هن قادر الڪلام شاعر پارسي ۾ ايترو شعر چيو آهي جو شايد ڪنهن ايراني شاعر جو به شعر نه هجي. پنهنجي مادري زبان ۾ شعر چوڻ ڪا وڏي ڳالهه نه آهي. مگر قابل داد شاعر اهو ٿي سگهي ٿو جو غير مادري زبان ۾ شعر چوي. ساريءَ دنيا ۾ هي اقليم سخن جو تاجدار شاعر آهي جنهن ستن ٻولين عربي، فارسي، اردو، پنجابي، هندي، سرائڪي ۽ سنڌي ۾ لاتعداد شعر چيو آهي. بيشڪ هن جو وجودِ مسعود ساري سنڌ لاءِ باعثِ فخر ۽ ناز آهي.

سندس پارسي تصنيفات منجهان "ديوان آشڪار" "مثنوي عشق نامه" ۽ "مثنوي گداز نامه" اڳ شائع ٿي رهيون آهن. هيءَ مثنوي انهيءَ سلسله جو چوٿون نمبر ڪتاب آهي. "مثنوي تار نامه" سنڌي معنيٰ سميت تيار ڪئي ويئي آهي. جا عنقريب شائع ڪئي ويندي.

Islamia Science Co...
2534

الفقير قاضي علي اڪبر دراز

مثنويءِ درد نامہ...... حضرت صوفي سچل فقير سرمست

طالب کسی نیست کاید سوئ ما
تا ز باغِ عشق گیرد بوئ ما
این حقیقت ترا اثر نکند
چونک هستی تو ساکن بیشی

(آشکار)

مثنوي

دردنامه

تصنیف شده

سرتاجُ الشعراء، شاهنشاهِ عشق

منصورِ آخر زمان، شاعرِ هفت زبان

حضرت سچّل سرمست

Gul Hayat Institute

معنيٰ:- (۱) اهڙو ڪو طالب ڪو به ڪونهي جو منهنجي طرف اچي + (۲) عشق جي باغ جي خوشبوء

(۲) هي حقيقت تو تي اثر نه ڪندي ڇاڪاڻ ته تون جهنگلي ماڻهون آهين.

(مطبوعه اسٽينڊرڊ پريس سکر) (ڪتبه محمد اديب سکر)

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

در بیانِ درد و ارشاد پیر و مرشد

۱۔ باز آمده ام بخیالِ دیگر — کردیم بیان بحالِ دیگر

۲۔ گر ذرهٔ درد در تو آید — فریاد باسمان بر آید

۳۔ هیهات که بیخبر شدی زو — غم درد بگیر در غمش شو

۴۔ جز درد دگر رهی نباشد — شاه است دگر شهی نباشد

۵۔ این درد رساندت خدارا — در لحظه نمایدت خدارا

۶۔ این درد بود همه سعادت — این درد شده همه هدایت

۷۔ این درد قطع کند منازل — شد درد و جهان عشق نازل

۸۔ کم میکند او غرور شاهی — چه چتر و چه تخت و چه مباهی

۹۔ گر درد ترا نشد میسر — هیهات که مانده مقصر

۱۰۔ گر کشف بتو شود کرامات — جز درد بحال تست هیهات

۱۱۔ سر مطلب درد یار باشد — بی درد همیشه خوار باشد

Gul Hayat Institute

بسم الله الرحمٰن الرحيم

در بيان درد وارشاد پير مرشد (سنڌي ترجمو)

۱. وري دل ۾ هيءُ خيال پيدا ٿيو. جنهن کري وري هي احوال پيش ڪيا نٿو.

۲. جيڪڏهن درد ۽ درد توکي رسي ٿو. ته آسمان تائين دانهون ڪرين ٿو.

۳. افسوس تنهنجي حال تي جو توکي انهيءَ شان جي خبر نه آهي. درد جو غم هٿ ڪر ۽ انهيءَ غم ۾ رهه.

۴. درد کان سواءِ هيءُ ڪوڙ سٺو ڪونهي. درد شاه آهي ٻيو ڪو شاه ڪونهي.

۵. اهو درد توکي خدا وٽ پهچائيندو. ۽ جهٽ پٽ توکي خدا ڏي ڪاهيندو.

۶. اهو درد نيڪ بختيءَ جي نشاني آهي. انهيءَ درد ۾ سڀ هدايت سمايل آهي.

۷. درد سڀ منزلون طي ڪري ٿو. ٻنهي جهانن ۾ عشق عطا ڪري ٿو.

۸. هو بادشاهي غرور کي گم ڪري ٿو. ۽ تاج ۽ تخت جي غرور کي هٽائي ٿو.

۹. جيڪڏهن توکي درد حاصل نه ٿيو ته اهو افسوس جي ڳالهه آهي ۽ تنهنجو قصور آهي.

۱۰. جيڪڏهن توکي ڪشف ۽ ڪرامات نصيب ٿي. تڏهن به درد کان سواءِ تنهنجي حالت تي افسوس آهي.

۱۱. لب نه درد خدا پاڻ يار آهي. بي درد هميشه خوار آهي.

۱۲۔ یک روز بہ پیر خود رسیدم — جز درد نہ قصہا شنیدم

۱۳۔ ہم مجلسیان شدہ بگریہ زار — ہر خاص و عام بود بنجمار

۱۴۔ خود شد بفغانِ چشم پُر آب — تر گشت زمین ہمان بہ سیلاب

۱۵۔ آن پیر بہ بیخودی رسیدہ — تیغی زمیانِ دل کشیدہ

۱۶۔ بر ہر کس چشمِ جادوی زد — دیوانہ شدہ ز حد بیحد

۱۷۔ آن چشم کہ بود خنجرِ عشق — دانیم کہ بود مظہرِ عشق

۱۸۔ از درد ہمی کشید آہی — از آہ ہمی نمود راہی

۱۹ او راہ ز عشق می نمودہ — دل خاص و عام را ربودہ

۲۰۔ کن صبر تو آشکار شیدا — ور نہ کہ قیامت ست پیدا

۲۱۔ این جان کہ می شود خرابم — در سوز و گداز من کبابم

۲۲۔ گاہ کہ بمن نگاہ کردی — پُر درد ہمی شدم بدردی

۲۳۔ ہر کس کہ بر و نظر بیفتاد — افتاد بخاکِ پا نہ اِستاد

۲۴۔ فرمود کہ درد مایۂ عشق — بر عاشق ہست سایۂ عشق

۲۵۔ بیدرد مباش گر تو مردی — دردی نہ تراست دان کہ مُردی

Gul Hayat Institute

١٢- هڪ ڏينهن مان پنهنجي مرشد جي حضور ۾ ويس. اتي درد کان سواءِ ٻيو ڪو قصو نه ٻڌم.

١٣- مجلس ۾ ويٺل ماڻهون زار زار ٿي رنا. سڀ خاص وعام خمار ۾ هوا.

١٤- هن پاڻ آه ٿي ڪڍي ۽ سندس اکين مان نار ٿي وهيا جهن جي سيلاب سان زمين آلي ٿي ٿي.

١٥- منهنجو مرشد بيخوديءَ جي حالت ۾ هو. هن دل جي مياڻ مان نڙار ڇڪي ٿي ڪڍي.

١٦- هر ڪنهن شخص کي هن درد ڀريل اکين سان ٿي ڏٺو. جنهن ڪري هو بيحد ديوانا ٿي ويا هيا.

١٧- اُهي اکيون عشق جو خنجر هيون. اُنهن ٿي معلوم ٿيو ته اهي عشق جو ظهور هيون.

١٨- درد کان جڏهن هن آه ٿي ڪڍي. ته انهيءَ آه سان هن سيني کي راه ٿي ڏيکاري.

١٩- اُها عشق جي آه هئي. جنهن ڪري عام ۽ خاص جي دل ڪينچجي ٿي وئي.

٢٠- اي عاشق "آشڪار" صبر ڪر. نت قيامت پيدا ٿي پوندي (سبحان الله)

٢١- هيءَ منهنجي جان ويران ۽ اُجريل هئي. ڳالهائي ۽ سوز کان منهنجي دل ڪباب ٿي ٿي.

٢٢- ڪنهن وقت هن مون ڏانهن نگاه ڪئي. ته مان درد سان ڀرپور ٿي ويس.
(ڪيتي آهي محڪم الدين سيلاني جو فيض؟ ڪيتي آهي ڪنهن جي دعا جو اثر؟
(مرتب)

Gul Hayat Institute

٢٣- جنهن به شخص تي هن نگاه ٿي ڪئي. ته هن جا پير نڪري ٿي ويا ۽ هو ڪري ٿي پيو.

٢٤- فرمايائين ته ايهو درد عشق جو سينگار آهي. عاشقن تي عشق جو پاڇو هوندو آهي.

٢٥- جيڪڏهن تون مرد آهين ته بي درد نه ٿيءُ. جيڪڏهن تو کي درد نا آهي ته تون مرد نا آهين.

۲۶۔ آن کار بطون از وصول ست — دائم که خدا و هم رسول ست

۲۷۔ بدهد خبرت ز رازِ مولیٰ — در هر دو جهان شوی تو اولیٰ

۲۸۔ در اوّل و آخرین بود او — بیند و شنود هم سخن گو

۲۹۔ کس نیست دگر بجز حق اینجا — بر ارض و سما و هم درینجا

۳۰۔ آن روز که چشمِ پیر دیدم — در عمر همه گهی ندیدم

۳۱۔ آن دیدهٔ فیض ما چو دیده — پس درد بجان و دل رسیده

۳۲۔ چشم که ز دیده او ترسناک — چشمش بزمین دگر بر افلاک

۳۳۔ حالت بروی چو غلبه میکرد — رد سرخ شدی گهی رخش زرد

۳۴۔ از درد بسی بیان بکردی — پُر درد بیان عیان بکردی

۳۵۔ بسیار عرق برو همی شد — هم نعره بجوش تر همی زد

۳۶۔ از دیده مدام اشکباران — هم مجلس مست جمله یاران

۳۷۔ یاران همه ز جذبِ مستی — شد توبه کنان ز خود پرستی

۳۸۔ با درد کسی که می رسیده — یحتاج بسی با و کشیده

۳۹۔ در بر خود او همی نشاندند — بر پای برای او ستادند

Gul Hayat Institute

٢٦. ايھو اندر وارو ڪم درد ڪان حاصل ٿيئي ٿو. مان سمجھان ٿو ته اھو خدا ۽ رسول آھي.

٢٧. درد الله جي امر جي خبر ڏئي ٿو. ٻنھي جھان ۾ ھو رتبو وڌائي ٿو.

٢٨. اول ۽ آخر اھوئي آھي. ڏسندڙ، ٻڌندڙ ۽ ڳالھائيندڙ اھو آھي.

٢٩. زمين ۽ آسمان ۽ ھر ھنڌ ھر جا. حق ڪان سواءِ ٻيو ڪو ڪونھي.

٣٠. انھيءَ ڏينھن مان پنھنجي مرشد جون اکيون ڏٺيون. ساري عمر ۾ وري اھڙيون نه ڏٺيون.

٣١. اھي فيض واريون اکيون جڏھن مان ڏٺيون ته منھنجي لاءِ ٻيا پردا اٿي ويا.

٣٢. منھنجون اکيون ھن کي ڏسڻ سان ڏکي ويون. سندس ھڪ اک زمين تي ته ٻي آسمان تي ھئي.

٣٣. حال جڏھن ھن تي غلبو ٿي ڪيو ته سندس منھن ڪڏھن ڳاڙھو ته ڪڏھن پيلو ٿي ٿي ويو.

٣٤. درد جو ھن ھتي بيان ٿي ڪيو. ۽ درد پير جو حال ظاھر ٿي ڪيو.

٣٥. سندس منھن مان ڳوڙھو پسينو ٿي وھيو. ۽ ھن جوش منجھان نعرو ٿي ھنيو.

٣٦. سندس اکين مان ھميشه آب جاري ھوندو ھو. محفل وارا ھميشه مست ۽ مخمور ھوندا ھوا.

٣٧. سڀئي محفل وارا مستي ۽ جذب ۾ ھوندا ھوا. خود پرستي کان توبه ڪندا ھوا.

٣٨. درد وارو جيڪو آيو ٿي. ته ھن کي تحقيق پاڻ ڏانھن ڇڪيائون ٿي.

٣٩. انھي کي تخت تي پاڻ سان گڏ ويھاريائون ٿي. ۽ انھي جي لاءِ اُٿي بيٺا ٿي.

Gul Hayat Institute

DIGITALIZATION : FAQIR TARIQ HAYAT LASHARI

۴۰- او را زبس آبرو همی داد	می کرد دلش بپرستش شاد
۴۱- بی درد اگر کسی بیامد	میگفت همی مرا نشاید
۴۲- پر درد به مجلسیم خوش تر	بیدرد مراست درد در سر
۴۳- آن درد به مجلسم بیادا	بیدرد به محفلم مبادا
۴۴- آن وقت که گهی یاد کردم	نی زنده بلکہ ہیچو مُردم
۴۵- گاهے که مرا چون یاد آید	در غمِ دل و جان نہاد آید
۴۶- می آمد درمیانِ جماعت	می برد دل همه بغارت
۴۷- از درد چون آه می کشیدی	در لحظه به لامکان رسیدی
۴۸- هر کس بفغان گریۂ زار	هیهات کننده نی بگفتار
۴۹- آن دم همه درفغان و فریاد	از جان و تن می شدند آزاد
۵۰- گر چشم سوِی کسی فگندے	او را بهوائے هو بزندے
۵۱- در دیدۂ او نه چشم دیگر	با هم نشدی باد بمنظر
۵۲- آن دیدۂ مست هیچو شیران	بیننده همی شدند حیران
۵۳- دریای دلش چو موج در موج	از فیض دمنده فوج در فوج

Gul Hayat Institute

۴۰. انهيءَ کي ڪافي عزت ڏنائون ٿي - ۽ انهيءَ جي گهڻي دل جوئي ڪيائون ٿي.

۴۱. بي درد جيڪڏهن ايندو هو - ته فرمائيندا هوا ته هيءُ مونکي نٿو سيپيا هي.

۴۲. اسان جي محفل ۾ درد وارو چڱو لڳي ٿو - بي درد اسان کي مٽي جو سور لڳي ٿو.

۴۳. درد وارو اسان جي محفل ۾ پلي اچي. بي درد اسان جي محفل ۾ شل نه اچي.

۴۴. اهو وقت جڏهن ياد اچي ٿو - ته جگرُ نه بلڪ پاڻ کي مثل سمجهان ٿو.

۴۵. جڏهن جو هو مونکي ياد اچي ٿو - ته دل ۽ جان ۾ غم جي نشاني ظاهر ٿئي ٿي.

۴۶. جيڪو به انهيءَ مجلس ۾ ايندو هو - سو پنهنجي دل ڦرائي ويندو هو.

۴۷. دردمان جڏهن آه تي ڪيائون - ته هڪ لحظي ۾ لامڪان تي پهتا ٿي.

۴۸. هر هڪ رفيق آه ڪيڏي رنو ٿي - هر هڪ کي افسوس هو ۽ هن کان ڪجهه گفتگو نه ڪري نٿي سگهيو.

۴۹. انهيءَ وقت سڀئي آه ۽ زاري ۾ پيا ٿي - جان ۽ تن کان آزاد ٿيا ٿي.

۵۰. جنهن ڏانهن نظر ٿي ڦيرايائون - ته هنکي هوهو کان ڪڍي ٿي ڇڏيائون.

۵۱. هنجي نظر ۾ بيائي ڪانه هئي - پوءِ تون هن سان هڪ چونه ٿو ٿئين ته هن جو مظهر ڏسين.

۵۲. اهي اکيون شيشهن وانگر مست هيون - ڏسندڙ حيران ٿي ٿي ويا.

۵۳. هن دل دود رياه لهرن تي لهرون هڻي رهي هو ۽ ربي شها فيض عطائي ڪيو.

Gul Hayat Institute

DIGITALIZATION : FAQIR TARIQ HAYAT LASHARI

۵۴۔ فرموده مرا بروز دیگر — اول تو ز خویشتن به بگذر

۵۵۔ اگر از خود می کنی ثوابی — آن بر تو همی شود حجابی

۵۶۔ مجبوب همی کند ثوابت — آن بلکه ثواب شد عذابت

۵۷۔ هرکس که نماز می گذارد — او جای ملامتی ندارد

۵۸۔ بی فکر نماز را نخوانی — آن وقت مگر که خود ندانی

۵۹۔ بی خود شدن و نماز خواندن — با خود شدن و بغیر ماندن

۶۰۔ آن کیست کرابیت بخواند — و آن کیست مرا که می نشاند

۶۱۔ آن کیست که در رکوع آرد — و آن کیست که در خضوع آرد

۶۲۔ خود را بمیان نمی شماری — زنهار تو خویشتن نیاری

۶۳۔ هرگز تو نئے مگر خداهست — یک دم ز تو دور نئے جداهست

۶۴۔ من و ما همین از و بدانی — زنهار تو در میان نمانی

۶۵۔ گاهی بسجود در نماز ست — گه ناز گهی درون نیاز ست

۶۶۔ با خود نشوی به بیخودی باش — تا سرّ خدا بتو شود فاش

۶۷۔ گه دانهٔ سبحه می شمارد — گاه از زنّار سر بر آرد

Gul Hayat Institute

٥٤- ٻيا ڏيهن موڪي فرمايائون. ته پهريون تون پاڻ کي فنا ڪر.

٥٥- جيڪڏهن تون پاڻ کي وچ ۾ آڻين ثواب جو ڪم به ڪندين - اهو تنهنجي لاءِ وڏو حجاب ثابت ٿيندو.

٥٦- تنهنجو ايهو ثواب تو کي حجاب ۾ رکندو- ۽ اُهو ثواب تنهنجي لاءِ عذاب ٿيندو.

٥٧- جو شخص نماز ادا ڪري ٿو ته اُن کي ڪا ملامت نٿي اچي.

٥٨- بي خيالي سان نماز نه پڙهه - مگر انهيءَ وقت جو تو کي پنهنجي ڄاڻ نه هجي.

٥٩- بيخوديءَ ۾ تون نماز پڙهه - جيڪڏهن تون هستيءَ سان نماز پڙهندين ته اُها غير ۾ شمار ٿيندي.

٦٠- اُهو ڪير آهي جو ڪرامت ڪري ٿو؟ اهو ڪير آهي جو مراقبي ۾ ويهاري ٿو؟

٦١- اهو ڪير آهي جو رکوع ۾ آڻي ٿو؟ اهو ڪير آهي جو عاجزي ڪرائي ٿو.

٦٢- پاڻ کي انهيءَ وچ ۾ نه ڳڻ. ڪڏهن به تون پاڻ کي وچ ۾ نه آڻ.

٦٣- تون آهين ئي ڪونه مگر اُهو پاڻ خدا آهي. تو کان هڪ دم به نه پري ۽ نه جدا آهي.

٦٤- مان ۽ اسان سڀ هنڌ انهن سمجهه. تون پاڻ کي ڪڏهن به وچ ۾ نه آڻ.

٦٥- ڪڏهن نماز ۾ ڪڏهن سجدي ۾ آهي - ڪڏهن نماز ۾ نه ڪڏهن نياز ۾ آهي.

٦٦- پاڻ وچ ۾ نه آڻ مگر بيخودي ۾ - ته تو تي الاهي اسرار کلي پون.

٦٧- ڪڏهن تسبيح پڙهي ٿو- ته ڪڏهن جهڙو مان ظاهر ٿئي ٿو.

Gul Hayat Institute

۶۸۔ گاہی بہ جبین قشقہ دارد　　گہ بر رخِ خویش وسمہ مالد

۶۹۔ بشناس بہر لباس سلطان　　در ذرّہ ذرّہ او یکی دان

۷۰۔ این راہ یقین نہ سر بتابی　　فی الجملہ مظاہرش بیابی

۷۱۔ این جملہ جہان ذاتِ حق است　　آن ذات ہمہ صفاتِ حق است

۷۲۔ با ہستی خود ہر آنچہ کردی　　آن ہیچ نشد چہ راہ بردی

۷۳۔ یک دم بخدا اگر تو باشی　　بیخود ز خودی مگر تو باشی

۷۴۔ دانی کہ بیافتم خدا را　　این حرف بس است آشکارا

۷۵۔ حاصل بتو گشت راہِ وحدت　　بس سیر ہمی کنی بکثرت

۷۶۔ آن کثرت وحدتش یکی دان　　در منزلِ عشق لاشی دان

۷۷۔ عالم در تو تو ئی بعالم　　داری تو خیالِ این مسلم

۷۸۔ عالم ہمہ جہلگی خیال ست　　وہم ست ولی تو بی مثالات

۷۹۔ ہست این ہمہ عالم خیالات　　دانی ز کجاست این مقالات

۸۰۔ ای متفرق شدن ہمیں جا　　سر پای شوند گم درین جا

۸۱۔ این جای نہ جسم و جان بماند　　دانی کہ ہم این و آن بماند

Gul Hayat Institute

كڏهن منهن تي رنگ لڳائي ٿو.

٦٨- كڏهن پيشاني تي تلڪ لڳائي ٿو -

ذري ذري ۾ تون هنکي هڪ ڄاڻ.

٦٩- هر لباس ۾ انهيءَ بادشاهه کي سڃاڻ -

ته سڀ ۾ توکي هن جو ظهور نظر اچي -

٧٠- انهيءَ يقين جي راهه کان منهن نه ڦير -

ايها ذات انهيءَ حق جي صفات آهي.

٧١- هيءُ سارو جهان انهيءَ حق جي ذات آهي -

ته اُن مان ڪجهه به نه ٿيندو اگرچه ڪهڙي

٧٢- جيکي ٻه هستيءَ سان تون ڪندين -

ٻه راهه وٺندين -

ته تون خوديءَ کان بيخودي وڃين.

٧٣- جيڪڏهن هڪ پل تون خدا سان ملين -

اي آشڪارا ايهي اکر تو لاءِ ڪافي آهن.

٧٤- ڄاڻ ته خدا کي هٿ ڪيم -

ته پوءِ تون ڪثرت جو سير ڪندين.

٧٥- وحدت جي راهه جيڪڏهن توکي حاصل ٿئي -

٧٦- اُها ڪثرت ۽ وحدت تون هڪ سمجهه - عشق جي راهه ۾ شڪ نه آڻ.

٧٧- عالم تو ۾ آهي تون عالم ۾ آهين - اي ايمان وارا ايهو خيال رک.

٧٨- سارو جهان خيال آهي - ۽ وهم آهي ۽ فقط ڳالهه ٻولهه آهي.

٧٩- هي سارو جهان خيال آهي - سمجهه ته هيءُ گفتگو ۽ ڳالهه ٻولهه ڪٿان اچي ٿو؟

٨٠- جيڪو انهيءَ خيال ۾ گم ٿيو - تنهن جا سر ۽ پير گهوٽي وينداسين.

٨١- انهيءَ جاءِ تي نه جسم ۽ نه جان رهيو - سمجهه ته نه هيءُ ۽ نه هو رهيو.

Gul Hayat Institute

۸۲- این جای چگونه چون بگنجد   هیهات درون برون نگنجد

۸۳- من غرق شدم بابِ حیرت   برخواست چه موج بحرِ وحدت

۸۴- من و تو شده ایم غرقِ دریا   دریا همه شد کجاست من و ما

۸۵- چوں مُرده بود بدست غسال   دان هم تو چنان که خود درین خیال

۸۶- من مرده شدیم اوست زنده   جنبانده او منم چون زنده

سچل سرمست تخلص "آشکار"

ختم شد

Gul Hayat Institute

DIGITALIZATION : FAQIR TARIQ HAYAT LASHARI

٨٢- هن حيرت واري جاءِ ۾ ڪٿين سمائجي سگهندين - افسوس جو تون اندر باهر نه سمائجي سگهندين.

٨٣- جڏهن وحدت جي سمنڊ جي لهر چڙهي ٿي - ته مان حيرت واري درياهه ۾ غرق ٿي ويس.

٨٤- تون ۽ مان سڀ درياهه ۾ غرق ٿي ويو - اُهو سمورو درياهه ٿي ويو پوءِ مان ۽ اسان ڪٿي رهيا سون.

٨٥- جيڪو مڙُ دو عمل واري جي هٿ ۾ هوندو آهي - تنهن تون پڻ سمجهه ۽ انهي خيال ۾ رهه.

٨٦- مان مٺل آهيان ۽ هو جنڊرو آهي - ۽ اهو جنڊرو مونکي هلائي ٿو.

نوٽ:- هن مثنوي ۾ سچل سرمست پنهنجو تخلص "آشڪار" ڏيکاريو آهي.

Gul Hayat Institute

DIGITALIZATION : FAQIR TARIQ HAYAT LASHARI

۸۲- هن

مرتب جا ڇپيا ڇپايل ڪتاب

		في روپيه
۱-	دوله درازي	پنجاهه پئسا
۲-	سچل سرمست (انگريزي)	پنجاهه پئسا
۳-	قرت العين الرسول	پنجاهه پئسا
۴-	بيعت الرضوان	پنجاهه پئسا
۵-	درد جو داستان	پنجويهه پئسا
۶-	سوانح حيات سردار بهادر محمد بخش	مفت
۷-	ديوان ڪوجهي	مفت
۸-	مثنوي عشق نامه "سچل سرمست"	پنجاهه پئسا
۹-	دانا درازي	پنجهتر پئسا
۱۰-	مثنوي گداز نامه	پنجهتر پئسا

---★---

ملڻ جو هنڌ

(نوٽ) مٿين ڪتابن مان

"دوله درازي" ڪتاب مسٽر ڪي۔ ڊي لالا مئنيجر
تعلقه اڳريڪلچرل ڪوآپريٽو بئنڪ حيدرآباد وٽان
ملي سگهندو

۽

سوانح حيات سردار بهادر محمد بخش ۽ ديوان ڪوجهي پريزيڊنٽ
صاحب انجمن حمايت السلام حيدرآباد وٽان ملي سگهندا۔

۽

"عشق نامه" خانصاحب آغا عبدالنبي خان رٽائرڊ ڪمشنر ساڪر
شڪارپور وٽان ملي سگهندا۔

---★---

باقي ڪتاب هيٺين ائڊريس تي ملي سگهندا

قاضي علي اڪبر محله قاضي عبدالسميع روهڙي

534

Gul Hayat Institute